

Midden in mijn puberteit ben ik een opstandig kind. Hoe meer men iets van mij vraagt, hoe minder ik geneigd ben het te doen.

Omdat ik via de school het golfen weer had opgepakt, gingen we af en toe als gezin samen de baan op. Ik toonde echter zo weinig inzet dat het samenspelen al snel ondraaglijk werd. Meer dan eens nam ik, midden op de baan, mijn golftas en vertrok meteen — te voet, kilometerslang, in de brandende zon van Florida, op weg naar huis. Ik kon niet tegen de manier waarop mijn vader me behandelde en probeerde te trainen. Hij wilde me vormen zoals Tiger Woods was gevormd — hard, streng, compromisloos. Terwijl ik gewoon met rust gelaten wilde worden.

Mijn ouders willen van mij een kampioene maken. Ze betalen een van de beste golftrainers van de Verenigde Staten — hij heeft een vrouwelijke kampioen gecoacht. Net als in Mougins wordt ook hij een soort vaderfiguur voor mij. De helft van de lessen breng ik huilend door terwijl ik hem vertel hoe ongelukkig ik thuis ben. Hij wordt een echte bondgenoot, een vriend, een beschermengel.

Op de middelbare school raak ik bevriend met een troonopvolger uit Ethiopië. Het is een fijne jongen. We komen elkaar tegen op feestjes waarvoor we allebei worden uitgenodigd. Die vinden plaats op Jupiter Island, een eiland waar de rijken zich opnieuw hebben gegroepeerd. Onder elkaar, afgesneden van de Amerikaanse samenleving en de rest van de wereld, voelen ze zich veiliger. In deze huizen — ik noem ze vestingen — is alles buitensporig: de salons, de collecties moderne kunst, de keukens, wijnkelders, inloopkasten, jacuzzi's, zwembaden, homecinema's, garages en het personeel dat het geheel onderhoudt.

Het weer is prachtig, de hitte zindert. Jupiter Island lijkt wel een klein paradijs. De jeugd is rijk, knap en geobsedeerd door hun lichaam en uiterlijk. De jongens zijn gespierd. De meisjes hebben stuk voor stuk een perfect silhouet. Voor iemand als ik die niet 'standaard' is, is het lastig. Niet groot genoeg, niet slank genoeg, niet perfect genoeg voor deze wereld. Ik pas nergens in — noch qua uiterlijk, noch qua aard. Blijft alleen nog de make-up. Als bescherming, als een manier om wat kleur te brengen in mijn bestaan begin ik me op te maken. Aanvankelijk, uiteraard, met overdaad.

In West Palm Beach is iedereen relaxed. De sfeer: *Sea, Sex, Drugs & Rock 'n' Roll*. En omdat Amerikanen al jong beginnen te experimenteren, krijg je een explosieve

cocktail! Zodra we onder elkaar zijn vloeit de alcohol rijkelijk – ook al is die verboden voor wie jonger is dan 21. En de drugs? Die liggen gewoon op tafel: cocaïne, Xanax, ecstasy, LSD. De sfeer is die van een *open bar* — alles wordt opgediend als kleine hapjes. Hoe kun je in zo'n omgeving weerstaan?

De eerste keer dat ik marihuana rookte, was op het strand, samen met een groep jongeren van een nabijgelegen openbare school. Ik vond het fijn om met hen rond te hangen — bij hen kon ik mezelf zijn. Ze hoorden meer bij “mijn wereld”. We vierden feest. Iedereen rookte wiet met *bongs*, dus deed ik mee. In tegenstelling tot wat ik had verwacht voelde ik me er high door. Maar als ik te veel nam was ik helemaal van de kaart. En hoewel ik het ergens flauw vond deed ik als tiener gewoon wat de anderen deden. Ik ging ermee door, voortdurend, want tijdens die momenten voelde ik me héél; een leegte werd opgevuld; ik was iemand anders; ik kon ontsnappen; ik voelde geen angst meer, geen paniek. Zelfs als ik onderuit ging, had ik het gevoel dat ik eindelijk leefde. De wonde in mijn hart deed dan geen pijn meer.

Van meet af aan stelde ik mezelf een grens: geen harddrugs, geen cocaïne. Want ik wist dat als ik daaraan begon, ik mijn leven zou vergooien. Marihuana, oké; cocaïne, nee. Ik ken mijn neiging tot verslaving. Toch ben ik nog lang niet van de drugs af. Want als ik ze recreatief gebruik, moet ik ze ook nemen tegen mijn migraine. Die begon al in mijn kindertijd — hevig en pijnlijk. Op een dag verlies ik op school het bewustzijn. Alles wordt zwart. Omdat ik niet meer in staat ben de lessen bij te wonen waarschuwt de schoolverpleegster mijn ouders. Zij nemen me mee naar een arts.

Het zal jaren duren voor men een geschikte behandeling vindt. Daarvoor moet ik een toparts raadplegen in Parijs. Hij schrijft me een lange lijst medicijnen voor. Sommige veroorzaken bijwerkingen: eetstoornissen en concentratieproblemen. Een nieuwe lijdensweg boven op mijn hoofdpijn. Ik moet onder andere GHB nemen — de verkrachtingsdrug — zij het in zeer kleine doseringen. Ze werkt verdovend en verzacht de pijn. Ook codeïne, dat in combinatie met paracetamol de pijn verlicht en energie geeft, maakt deel uit van het voorschrift. Jammer genoeg raak ik eraan verslaafd. Maar ook al is het schadelijk voor mijn gezondheid, het gebruik stelt me gerust. Ik wil niet nog méér lijden dan ik mentaal al doe.

Er zijn twee voornaamste oorzaken voor de absurde situatie waarin de *jeunesse dorée* van Amerika zich bevindt: geld, en de afwezigheid van hun ouders. Die hebben zich doorgaans teruggetrokken. Afwezig zijn ze bijna altijd: ze werken, reizen, sporten, gaan uit — maar echt bij hun kinderen zijn ze nooit, of toch nauwelijks. Als compensatie verwennen ze hen: met kleding, iPhones, gadgets, auto's en vooral geld. Véél geld. Het stroomt als champagne. De meeste van mijn vrienden hebben onbeperkte toegang tot de bankrekeningen van hun ouders.

Rijke kinderen mogen zich amuseren, hun grillen botvieren en zich laten meeslepen door hun waanzin — die soms slecht afloopt. Op een dag trok mijn Ethiopische vriend met een groep vrienden de zee op. Ze dronken en gebruikten drugs op het water. Op de terugweg reed hij met de Porsche van zijn vader twee mensen dood. Hij zit nog altijd in de gevangenis.

In West Palm Beach, in die wereldvreemde, door geld verziekte omgeving, kreeg ik een schok. Ik werd de volwassenheid ingekatapulteerd. Heel snel, te snel: er was geen overgang, geen tussenruimte. In Mougins had ik zoiets nooit meegemaakt, ook al was het daar ook een exclusieve wereld.

En in Europa zijn de ouders nog aanwezig. Ik was nooit op feestjes geweest waar jongens lijntjes coke snuiven van salontafels, en meisjes, halfnaakt, zich lazarus drinken terwijl ze op tafels dansen — nog niet, althans.

Op een avond dineer ik in Mar-a-Lago, de residentie van Donald Trump in Palm Beach. De ouders van een van mijn toenmalige vriendjes hebben nauwe banden met de toekomstige president van de Verenigde Staten. Trump heeft de helft van zijn gigantische villa in Spaans-moorse stijl omgevormd tot een exclusieve privéclub. In die tijd is de miljardair al beroemd om zijn vermogen en zijn tv-optredens. Mijn moeder, zichtbaar opgewonden, dringt er extra op aan dat ik een oogverblindende jurk draag.

De hele avond laat Donald Trump zich laatdunkend uit met seksistische en vrouwonvriendelijke opmerkingen. Ivana Trump, die een ondraaglijke verveling uitstraalt, zegt niets. Ik ben pas vijftien maar ik begrijp al waarom ze met deze miljardair is getrouwd — al is het pijnlijk om haar zo te zien. Ze ademt *tristesse*. Op dat moment weet ik zeker dat dit niet de wereld is waarin ik later wil leven. Het enige fijne aandenken

aan dat diner is een soufflé met chocoladestukjes — zoals ik die sindsdien nooit meer geproefd heb.